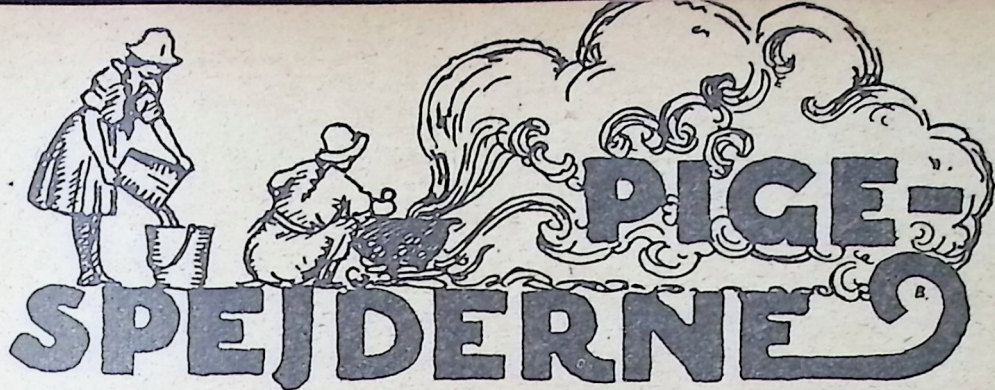

UDGIVET AF 2^{DEN} BY TROP

Redaktør: ESTRID OTT, Ribegade 3, 4. Kbhvn. Ø.

Nr. 6

Torsdag den 15. August 1918

1918

FØRSTE HELLERUP TROP har mistet sin ældste Spejder — Grete Hartvig Møller — som den 18. Juli døde i sit Hjem i Hellerup.

Alle vi Hellerup Spejdere, som har kendt Grete og holdt af hende, vi véd, hvilket Tab Troppen har lidt. Vi kendte og skattede hende som det kvikke Pige-barn, hun kunde være — og vi kendte hende og holdt af hende som den brave, trofaste Kammerat og som det finttænkende, reelle Menneske, hun var. Vi véd, at Troppen i hende har mistet en af sine gamle Støtter, som trofast værnede om dens bedste Traditioner.

Vi gamle i Troppen vil bevare Mindet om hende med Taknemlighed for de glade og gode Timer, vi har tilbragt sammen med hende, baade som Spejder og som Menneske.

Johanne Marie Petersen
fhv. Troppf. i 1. Hellerup Trop

TIL DIG, SPEJDER

Vesterhavet, 8.—8.—1918.

Udrustet med Papir og Fyldepen vandrer jeg ud i Klitterne ved Tannishus og

finder mig en „lækker“ Gryde, hvor jeg i Ro og Mag kan snakke med dig.

Bag mig er der Klitter, kun sparsomt bevoksede Landstrækninger, og foran mig Havet, Vesterhavet, saa langt Øjet rækker.

Himlen er blaa, dybere i sin Farve, end jeg nogen Sinde før har set den, og over det Hele hersker der en Fred, som forplanter sig til En selv og ligesom understreges af Bølgernes forsigtige, monotone Rislen mod Strandkanten.

Tilværelsen forekommer En uendelig ligetil og sorgløs. Bekymringerne har man ladet blive tilbage der langt borte i Livets jagende Hurlumhej, idet man klogeligt har indset, at man ikke skal gøre sig til Slave af dem, men selv tage Førerstaven.

Og jeg tænker paa — for her har man netop den Tid til at tænke, som man ofte mangler i det daglige — at vi Mennesker dog i Grunden forkludrer Tilværelsen i uhyggelig Grad ved at lade os jage og piske af Sted af Bekymringer, indbildte som virkelige.

„Mon det nu ikke havde været bedre, at jeg havde gjort saadan?“

„Hvordan skal jeg dog faa Tid til at gøre Dit og Dat, jeg kan virkelig ikke gøre mere i Dag?“

„Mon det nu ogsaa vil lykkes mig?“ og

„Hvis det nu mislykkes, og det Hele løber ud i Sandet?“ o. s. v., o. s. v.

Vi kender alle de Bemærkninger, og

vi finder dem vel ogsaa naturlige, fordi vi selv bruger dem hvert Øjeblik; men de er ikke naturlige, Meningen med Tilværelsen er *ikke*, at vi skal lade os regere og kujonere af Tilfældigheder, for det vilde være at sammenligne Livet med et Køretøj forspændt en løbsk Hest, hvor Hesten løber, hvorhen den lyster, og Vognstyreren blot hænger paa, saa godt han kan.

Nej, vi skulde helst lære at blive Herre over de Smaabekymringer og Smaaaergrelser, som vil tage Magten fra os, vi skal lære at sidde til Vogns som en stærk og sikker Kusk, der styrer sin Hest, hvorhen han lyster, og bringer sit Køretøj sikkert i Gaarde.

Lige da Ferien begyndte, indtraf der en lille Hændelse, som kan tjene som Illustration til, hvad jeg mener.

Nogle Spejdere fra Kjøbenhavn stod netop over for en af disse smaa Tildragelser, som saa let vokser op til noget uoverkommeligt.

Jeg blev uhyre interesseret og ventede spændt paa, hvordan disse Pigespejdere vilde klare Situationen, om de vilde tabe Hovedet og dermed godtgøre, at Omstændighederne havde været stærkere end de, eller om de vilde gaa igennem som Sejrherrer.

Det var Lørdag Aften. De skulde i Lejr om Mandagen. Alt var ordnet og parat; længe i Forvejen var der gjort Indkøb af Husgeraad, og alt var mærket og pakket ned i en Kurv, som var tildækket og paaskrevet Tropsnavn. Kurven var hængt i Divisionslokalet.

Nogle Spejdere indfandt sig i Lokalet for at hente Kurven og sende den til Bestemmelsesstedet. Den var borte! Tableau!

„Skulde vi nu ikke kunne komme i Lejr af den Grund?“

Tilfældigvis stødte de paa mig og forelagde mig Sagen.

„Ja, den er gruelig gal,“ sagde jeg, „hvordan vil I klare den?“

De tabte aldeles ikke Hovedet, men betragtede Sagen med største Sindsro.

„Ja, vi maa ha' fat i den, for vi skal jo i Lejr paa Mandag.“

De fik at vide, hvem der foruden dem selv havde Lov til at laane Divisionens Lejrmateriale, og henvendte sig straks til Vedkommende.

Jo, Kurven var sendt af Sted, vi troede, det var Ting, der stod til fri Afbenyttelse. (Et lille Kursus i ABC for dem, der endnu ikke kan læse indenad, anbefales). Det var soleklart, at en Kurv, der om Lørdagen var sendt som Fragtgods mod Syd, ikke kunde naa op til Nordkysten til Mandag, der maatte derfor skaffes andet Materiel til Veje. Og saa var det, at Spejderne ikke tabte Humøret eller lod Ærgrelsen løbe af med sig. Der blev skrabt sammen i en Fart alt, hvad der manglede, og da jeg saa Spejderne næste Gang — nemlig i Lejren — var det ikke til at mærke, at de maatte undvære alle de dejlige Ting, som de med stor Omhu og Iver havde sparet sammen til og anskaffet.

De havde længe haft deres Maal for Øje, Lejren, den ideelle, velordnede Lejr; og den *skulde* blive vellykket, hvad der end hændte; og derfor tillod de heller ikke, at noget som helst skulde gribe forstyrrende ind i Begivenhedernes Gang.

Jeg blev altsaa ikke skuffet; jeg saa, de var inde paa den rette Vej og vidste, at de nu vilde kunne klare enhver Situation.

Og som de var begyndt, saaledes fortsatte de. Det var en sand Fornøjelse at se deres Lejr og være Vidne til Livet der. Der var et „noget“ over det, som stammede fra den Aand, der herskede.

Enhver af Spejderdeltagerne var besjælet af Trangen og Lysten til at udrette det bedst mulige, der var slet ikke Tale om „Pligter“, der skulde udføres, det var den rene Fornøjelse alt sammen, og der var et Humør og en Livsglæde, som aldeles ikke kunde kues. Men dette Humør, denne Livsglæde, denne Sindslige vægt kan selvfølgelig kun fremkomme, hvor der samtidig er Bevidsthed om, at man har Styret i sin egen Haand, at man er Herre over

Situationen, at man har gjort sit Arbejde fint, og at der sandsynligvis ikke er nogen, der gør det bedre.

Jeg fik desværre kun Lejlighed til at se én Lejr i Sommer, men glæder mig til at høre og læse Beretninger om andre og håber naturligvis, at *mange* har „klaret Ærterne“ lige saa godt som den Trop, jeg har talt om.

Inger Dalhoff-Nielsen.

SOM EN SPEJDER SKAL VÆRE

—o—o—o—

Fra Rektor Frk. Ingrid Jespersen (Medlem af Pigespejdernes Bestyrelse) har vi modtaget følgende:

Den fantastisk lille Mols-Damper var overfyldt indtil det uforsvarlige. Folk stod i 3—4-dobbelte Rader overalt paa Dækket — og det øsede ned.

En fortvivlet Herre stak Hovedet ind i Kahytten, hvor der akkurat var Plads til 6, og spurgte: „De skulde da vel ikke have set en lille brun Haandkoffert, som jeg glemte, da vi sejlede over? Der er baade Fotografiapparat og andre Værdisager deri.“

Vi rejste os og saå under Sofaerne — uden Resultat. Nej, her er den ikke, men der er 3 Pigespejdere med Baaden, bed dem tage sig af Sagen, saa kommer Kofferten nok for Dagen“, sagde jeg i Tillid til Spejdernes Iver efter at øve „*a good turn every day.*“

Et Øjeblik efter saås Spejderne — ja særlig den ene, Ella Steen, af Aarhus Trop — paa en høflig og hurtig Maade at undersøge Skibet, og 10 Minutter efter stak Koffertens Ejerman Hovedet ind i Kahytten og sagde glædesstraalende:

„Tak for det udmærkede Raad, Spejderne har allerede fundet Kofferten.“

PATRULJESYSTEM FOR PIGESPEJDERE

af

Miss Agatha Blyth,

Præsident for Pigespejder-Førernes Lærskole.
Paa Dansk ved Fru Signe Krag.

—o—o—

(Fortsat).

Spejdertræningen er i sig selv „den prægtigste af alle Lege“, og den er vel egnet for Pigeboern.

Det maa navnlig huskes, at hvad enten Legen er stor eller lille, hvad enten den foregaar udendørs eller indendørs, og hvad enten det er en Dyst med Muskler eller med Forstanden — altid bør Patruljen være Enheden, og intet Medlem af Patruljen skal være Tilskuer.

Det er unødvendigt her at beskrive de mange, glimrende Lege, som Spejdere og Førere kan lege.

Spejderchefen har selv skrevet en Bog over dette Emne, en Bog, hver Fører burde eje.

Omtrent paa alle Omraader kan Spejdertræningen foretages som Leg. —

Det foregaaende Kapitel om Spejderkonkurrencer har løseligt forklaret, hvorledes dette kan gores.

Tropsføreren maa bruge sin Fantasi, og har hun ikke tilstrækkelig Fantasi, maa hun tage sine Pigeboern til Hjælp.

Tropsførerens Idéer kan slippe op, men hendes Spejdere er netop i den Alder, hvor Hjernerne er fulde af Idéer, og hvor Fantasien fremmaner de mest storartede Spejdersituationer, saa hos dem kan hun faa udmærket Bistand.

Navnlig naar det gælder „Nødhjælp“, maa Tropsføreren bruge sin Fantasi.

Skal hun lære sine Spejdere at handle — og at handle hurtigt og rigtigt ved et Ulykkestilfælde, er det ikke nok, hun siger:

„Vera, kan du forbinde Else, hun har brækket Benet“.

Vera vil i dette Tilfælde sagtens kunne klare sig.

Hun beder Else være saa venlig at

lægge sig ned paa Gulvet paa Ryggen og laane hende sit Spejdertørklæde, og hun faar maaske lagt en flot Forbinding, men — *havde* Else virkelig brækket Benet, vilde Behandlingen kun have gjort ondt værre.

Lader Tropsføreren derimod Else falde, f. Eks. ude i en Skov, hvor Spejderne ikke har andre Hjælpemidler end dem, Naturen byder, saa er Vera straks stillet overfor en Situation, der kunde være virkelig, og nu kan hun vise, om hun forstaar at klare sig.

Hun hører Else klage over Smerter i Benet, hun véd — eller bør vide — hvorledes hun kan konstatere, om der foreligger Benbrud, og er dette først konstateret, maa hun handle, netop som hun vilde handle, hvis Tilfældet var Virkelighed.

Har Tropsføreren givet Vera en Patrulje til sin Raadighed, maa hun give sine Ordre, kort, tydeligt og roligt, og hun viser herved, om hun forstaar at dirigere sine Spejdere: Om hun er Situationen voksen.

Naar Tropsføreren laver sine Situationer, gælder det frem for alt om at komme Virkeligheden saa nær som muligt.

Drejer det sig om en Pulsaareblødning, bør Tropsføreren f. Eks. oversmøre det saarede Sted med Frugtfarve, ved Drukning bør en fuldt paaklædt Spejder falde i Vandet — selvfølgelig maa Vedkommende være en god Svømmer, eller hun maa falde i Vandet, hvor hun kan bunde — det gælder saa, om Spejderne i Praksis kan udføre, hvad de har lært. I det sidste Tilfælde maa de f. Eks. først vise Bjergning, derpaa kunstigt Aandedræt og slutteligt, hvorledes de vil behandle Patientten, naar denne begynder at aande.

Det morer som Regel Spejderne at være Patienter, og de udfører næsten altid deres Roller udmærket.

Signalering, Svømning, Stifinding, Knob, Korttegning og de fleste andre Færdigheder, bør læres paa denne fantasirige Maade.

Resultatet af at foretage Øvelserne med Patruljerne som Enhed vil ikke alene styrke Patruljeaanden, men det giver ogsaa Patruljeføreren nojagtig Kendskab til alle hendes Spejders forskellige Evner.

Kapitel XII.

Patrulje good — turns!

En Patruljefører, der havde erhvervet Barneplejerskens Mærke, blev spurgt, hvorfor hun bar dette.

Hun fortalte da følgende:

Hver Lørdag holdt hendes Patrulje Møde, men flere af Spejderne kunde aldrig komme, da de havde smaa Søskende at passe, og Forældrene var bange for, at deres Børn vilde blive daarligt passet, hvis de blev taget med til Møderne.

Saa tog hele Patruljen Barneplejerskens Mærke, og da Forældrene var gjort bekendt med, hvad der fordredes til dette Mærke, nærrede de ingen Betænkeligheder længere.

Patruljen kaldte sig Babypatruljen og paatog sig endog at se efter Babyer, hvis større Søstre var i andre Patruljer.

Spejderne mødte til Møderne frem med „Ungerne“, og de skiftedes til at passe hele Flokken, medens de øvrige Spejdere trænede.

Det fremgaar af dette Eksempel, at Spejderne ikke skal tage Mærket blot for at dygtiggøre sig, men ogsaa for at kunne hjælpe andre.

En Spejder skal hver Dag gøre en „good turn“ — Spejdertørn, kalder vi det jo nu i Danmark — men *hvad* hun vil gøre, og *hvorledes* hun vil udføre sin Spejdertørn afhænger ganske af hende selv.

Men Spejderne bør ikke lade sig nøje med disse daglige Spejdertørn, hver Patrulje eller hver Trop bør have en „fast“ Spejdertørn.

F. Eks. kan en Patruljes Spejdere skiftes til at læse højt for et gammelt, blindt Menneske, de kan i Landsbyer, hvor Posten ikke bringes ud, agere Post-

bude, de kan have Opsyn med et eller andet Anlæg osv.

Der er nok at tage fat paa, og enhver Spejder bør kunne finde en Maade at hjælpe paa.

Endelig maa Spejderen ikke glemme det Sted, hvor hun først og fremmest bør yde sin Hjælp: I sit eget Hjem; og én Ting endnu:

Den Spejdertørn, der er mest kedelig og ensformig, er som Regel den værdifuldeste. Der er intet stort i at yde en Hjælp til et Arbejde, der morer, men giver Spejderen med Glæde sin Tid og Kraft til et uinteressant, men nyttigt Arbejde, og holder hun ud til det sidste, da har hun gjort en virkelig Spejdertørn.

Kapitel XIII.

Indbyrdes Patruljebesøg.

Det er netop for, at Patruljen kan gøre Nytte paa deres Egn, at Spejderchefen anbefaler Specialisering, Patruljen skal være en Enhed, som er i Stand til at gøre samlet, nyttigt Arbejde.

Patruljen kan være en Samariterpatrulje, den kan være Kokkepatrulje, Cyklepatrulje eller dens Spejdere kan særlig uddanne sig i Brobygning. Hovedsagen er, at Patruljen har et eller andet Omraade, paa hvilket dens Spejdere er særlig dygtige.

Den kan ogsaa være en Flok vandrende Sangere eller Musikere, en Samling Skuespillere og Klovner eller et Udvalg af Dansere.

Hvis hver Patrulje prøver at uddanne sig paa et af de sidstnævnte Omraader, har Tropsføreren ikke vanskeligt ved at arrangere en vellykket Aftenunderholdning, der kan give Penge i Troppeskassen.

Patruljeraadet skal fra Tid til anden gennemse og forbedre Patruljens Arbejde og nøje tage Hensyn til, hvad der samlet kan gøres.

En udmærket Stimulans for de enkelte Patruljers Udvikling er Patruljebesøgene.

Tanken er følgende:

En Aften besøger „den hvide Rosepatrulje“ af 3. By Trop „Ørnepatruljen“ af 1ste Hillerød Trop.

Patruljen har haft en temmelig lang Rejse, men bliver ved sin Ankomst bedt hjertelig velkommen, og snart efter anmodet om at give en Forestilling.

Rosenpatruljen aabner Underholdningen med Rosenfeernes Dans.

Derpaa giver deres Værtsfolk en Fremvisning i Signalering osv., Musikerne svarer ved at vise deres Dygtighed i Sang, „Ørnene“ slutter saa maaske Programmet med at vise en eller to glimrende Lege, som de selv har opfundet.

Efter at være blevet beværtet med Te og Kager, indkvarteres „de hvide Roser“ hos „Ørnene“.

Senere vil „Ørnene“ maaske møde op og gøre Genvisit.

Forinden sørger de for at kunne noget ordentligt, som er værd at se paa for „de hvide Roser“, og som disse kan lære noget af.

(Fortsættes).

SPEJDERMINDER

—•••—

I.

Et natligt Overfald.

Vi var 9 Spejdere, gamle Kameraater gennem flere Aar, alle af „Vandrepatruljen“ — og vi havde en glimrende Standlejr.

Allerede den første Dags Aften ved Lejrbaalet blev vi enige om, at vi vilde aflægge 1ste By-Trop — vor Stammoder — et lille natligt Besøg og se at faa Fingre i Troppens Stander.

Ved de følgende Lejrbaal blev Planen drøftet mere indgaaende, der blev skrevet til Forældre, Divisionschefens Tilladelse blev indhentet, og vi fik vort Generalstabskort frem for at udmaale Vejlængden til By-Troppens Lejr.

Vor Lejr laa i Nærheden af Tisvildeleje ved Helenekilde; alt, hvad vi vidste om 1ste By-Trop's Lejr var, at den laa Vest for Kildekrog ved Havet. (Kildekrog er den første Station Vest for Hornbæk.)

Resultatet af vor Parlamentering med Forældrene blev, at 6 Spejdere: „Helene og hendes Mand“, 3 Finner og 1 Russer skulde foretage det eventyrlige Togt for at heste Layrbær til vor Trop.

Til almindelig Oplysning skal tjene, at „Helene“, Lejrens „faste“ Kok Elisabeth Høygaard-Nielsen, havde faaet sit Navn grundet paa Lejrens Beliggenhed nær Helenes Kilde, Grav og Sten. „Hendes Mand“, ogsaa kaldet Tropsfører Hansen, var Patruljens Fører, Estrid Ott.

Den 16. Juli skulde Lejren brydes.

Kokkenvagten gav os Grød paa „Sengen“ om Morgen i Dagens højtidelige Anledning. Vi var temmelig ugidelige og dovne allesammen den Morgen — gad næsten ikke staa op; naa, vi havde nu ogsaa haft en anstrengende Nat med Vagt baade 3 og 4 Timer.

Hidtil havde vi kun haft to Vagthold, 1ste Hold fra 10—12 om Aftenen, og 2det Hold, Kokkenholdet, fra 5 Morgen. Men vi havde faaet en lille Mistanke om, at nogle af Stedets Badegæster vilde more sig med at gore os forskrækkede den Nat, en Mistanke, der viste sig at være rigtig.

Vi laa nu og drøftede Nattens Hændelser, mens vi morede os over en hel Mængde Ørenkviste (vort Navn for Ørentviste), der havde arrangeret et spændende Væddeløb fra den ene Teltstang til den anden hen ad Teltlærredet.

Nu og da faldt et Par af de ivrigste ned i Hovedet paa os — men det forhøjede kun Nydelsen.

Klokken 9 greb Vagten resolut ind

og væltede Teltet ned over os — saa kom vi ud i en Fart og i Tojet.

I Dagens højtidelige Anledning havde „Helene“ givet os Lov til selv at vælge Middagsmad — og det blev et mærkeligt Maaltid.

Omelet med Gøntsager, Hindbærmarmelade og Sukker, Abrikosgrød med Mælk og en hel Lagkage.

„Helene“ fik meget Ros for det glimrende Maaltid, hun gav os det gode Raad: „Spis, mens I har noget, ingen véd, hvornaar vi igen faar noget at spise“ — og vi spiste som aldrig før.

Klokken 1 faldt Kokkenteltet, Kl. 2 var Lejrpladsen fuldstændig ryddet.

De tre, der ikke skulde med, fik læst Tropsudstyret paa en Vogn og kørte bort efter først at have truet os med al Verdens Ulykker, hvis vi lavede Fiasko.

Foruden Enkeltmandsudrustning, som vi havde indskrænket til det mindst mulige ved at sende alt overflødigt „Kluns“ hjem, medbragte vi et 10-Mands-Telt, Generalstabskort og Togplan — og saa naturligvis vor uundværlige, højt skattede Tropsdagbog.

Vore Teltstænger vilde vi ikke have med, de skulde graves $1\frac{1}{2}$ Meter ned i Jorden for at kunne anvendes — et langsommeligt Arbejde — navnlig da, hvis det skulde foregaa midt om Natten.

Trods den stegende Hede marscherede vi raskt af Sted, vi maatte skynde os, hvis vi skulde naa Toget i Gilleleje.

Vi gik gennem Tisvildeleje, Tisvilde, Vejby til Raageleje.

Her tog vi et forfriskende Bad, hvorpaa vi aflagde Divisionschefen en lille Visit og blev trakteret med Soda-vand og Lagkage.

Vort Ophold i Raageleje havde været længere end beregnet, saa det gjaldt om at sætte det lange Ben foran.

Klokken var næsten 8 — endnu havde vi ikke provianteret.

En Spejder begyndte at fantasere om en halv Kylling med brunede Kartofler, Salat og Gélé, mens to andre ivrigt diskuterede, hvor længe en Bof skulde stege for at være rigtig mør.

En Bagervogn sés i det fjerne — høje Glædeshyl — men ak — Vognen kører forbi, Kusken ænser os ikke.

Nu synker vore Fordringer.

En stor Portion Øllebrød foreslaar én, en anden vil nøjes med et Glas isafkolet Mælk.

„Gid jeg havde spist lidt mere Lagkage, inden vi tog af Sted“, sukker en tredje, „eller lidt mere Abrikosgrød“, klager en fjerde.

„I kan faa en Klat Smør hver,“ siger Helene, „jæg har et halvt Pund med.“

Vild Latter. — Man enes om at gemme Smørret til bedre Tider.

„Mon det ikke hjælper at synge?“

Det hjalp virkelig.

Gilleje naaet — Hurra.

Alle Butikker lukket — uha.

Nej, dér bor minsandten en Bager, der har aabent.

„Helene“ tæller Husholdningspengene og gør Indkøb — store Indkøb.

Vi andre sér til. Først naar Patruljens Indkøb er besørget, begynder vi paa vore private.

„Véd I af, at Toget gaar om ti Minutter,“ siger „hendes Mand“. („Véd I af“ er vort Slagord).

„Ja, nu véd vi det altsaa, men véd I af, at vi ikke aner, hvor vi skal sove i Nat, og Telstænger har vi ikke faaet købt endnu.“

„Pyt — saa hænger vi Teltet op mellem 2 Træer, eller vi finder et Par Stænger, der kan bruges, den skal vi nok klare.“

I Toget spiser vi — Gud ske Lov, at vi har gemt Smørret.

Ved Dronningens Mølle — Stationen inden Kildekrog — staar vi af.

Det er blevet mørkt, vi er trætte.

Vi faar en Idé: Mon vi ikke kan leje et Værelse for Natten?

Hvor?

Det finder vi nok ud af, og ganske rigtig, vi finder et Hotel.

Ikke en Sjæl at se hverken ude eller inde. Vi gaar i Gaasegang gennem alle Stuerne, først Tropsfører Hansen, saa „Helene“ og endelig vi andre.

I det inderste Værelse finder vi Værtinden. „Et Værelse til 6? Det har vi ikke; men De kan faa to Værelser — eller tre.“

Med lidt Vanskelighed faar vi hende til at forstaa, at da vi er Spejdere, kan vi udmærket klare os med ét Værelse.

Senge? Det er uhørt Luksus. Vi kan rede op paa Gulvet med vore egne Tæpper og Madrasvaar.

Det gælder om at klare sig med saa lidt som muligt.

Naa, endelig har hun forstaaet os. Vi faar et dejligt stort Altanværelse med Udsigt til 2 Sider — det passer os glimrende — herfra kan vi stadig holde Udkig med Vejen til Kildekrog.

Men nu maa vi tale med Værtinden igen.

„Sig mig“ (det er „hendes Mand“, der taler) „sig mig, bliver Porten laaset om Natten?“

„Det gør den rigtignok, De behøver ikke at være bange — —.“

(Vi veksler Blikke.)

„Næ—æ, det var nu heller ikke derfor, jeg spurgte; men vi skal nemlig paa et lille Togt i Nat.“

Værtinden er forfærdet. Men da vi har forklaret hende Sagen, bliver hun straks ganske anderledes — ivrig og interesseret — hun har vist stor Lyst til selv at tage med. Hun forklarer os, at vi blot skal tage Nøglen til Porten med (efter at have laaset af først, selvfølgelig), det er der ingen Ben i.

Et Øjeblik efter snorker vi paa Rad, enige om, at vi vil vaagne ved 12-Tiden

og begive os af Sted, vi har intet Vækkeur.

Men Klokken bliver 12, og den bliver 1, 2 og 3 — stadig ligger vi i dyb Slummer.

Pludselig farer en Spejder op. Tak Skæbne, Klokken er mange, det er næsten lyst, i en Fart faar hun vækket os andre, og af Sted lister vi, ned ad Trapperne med Regnfrakker eller Vindjakker over vore Spejderdragter for at se ud, som om vi var civile, og med vort Fodtøj i Haanden.

Nu gælder det om at finde 1. By-Trops Lejr.

Vi deler os i 2 Hold og undersøger Terrænet mellem Kysten og Landevejen.

Det er alligevel godt, det er ved at blive lyst, tænker vi, ellers kunde vi vist ikke finde Stedet.

Nu øjner vi noget hvidt et Stykke borte, det er sikkert et Par Spejdertelte, blot det nu er den rigtige Lejr.

(Ved at udspørge Folk om Affenen, har vi faaet at vide, at der ogsaa findes en Drengespejderlejr dér paa Egnen, og det vilde jo være pinligt, hvis vi af en Fejltagelse kom til at overfalde den).

Nu lægges Slagplanen.

Der stilles 3 Vagtposter ved en Vej, der fører ned til Stranden tæt ved Lejren, 3 andre Spejdere lister ad en anden Vej, der ligeledes fører ned til Stranden. Af Sted sniger vi os, ganske stille, hvert Skridt maa beregnes. Det sidste Stykke kravler vi gennem et tæt Krat.

Saa staar vi foran det første Telt. Vore Hjerter staar næsten stille af Spænding.

Hør hvor de snorker — 2-stemigt. Se, se! En Spejder peger mod Stranden, dér nede sidder Vagtposten. Men Standeren, hvor er Standeren? Jo, dér staar den foran Førerteltet. Man maa snige sig lige forbi de to andre Telte, for at naa den.

En Spejder udvælges til det ærefulde Hverv. Vi spytter efter hende, „Held og Lykke“.

Skridt for Skridt sniger hun sig frem, det første Telt er passeret, hun øjner et Par Ben, der stikker frem, det andet Telt naaes, Teltdøren staar paa Klem, hun kan skelne enkelte Skikkelser. Nu er hun henne ved Standeren, der staar 1. By-Trop paa den, vi er altsaa ikke gaaet fejl i Byen.

Vi ser, hvorledes den vrikker frem og tilbage, den staar aabenbart fast, nu hæves den op, nu forsvinder den, hun har den, Hurra — Hurra, blot hun nu ikke bliver nervøs og giver sig til at løbe. Nej, ganske roligt gaar hun tilbage, Skridt for Skridt, vi trykker rørt hendes Haand og stikker alle 6 i Rend tilbage til Hotelværelset.

— — —

Vi havde ventet, at 1ste By vilde forfølge os, at de f. Eks. havde sendt et Par Spejdere til Kildekrog St. og et Par til Dronningens Mølle St. for at standse os, naar vi tog med Toget, men de kom ikke.

Først lang Tid efter, at de var staaet op, fandt de Tropsfører Hansens Visitkort paa Standerens Plads. Der stod:

Tak for Standeren.

Til Lykke,

„Vandrepatruljen“.

Ud paa Formiddagen vandrer vi i Gaasegang med Standeren i Spidsen ned til Lejren, her synger vi en lille Vise, vi har lavet til Lejligheden og ønsker Tropsføreren til Lykke. (Hun har Fødselsdag).

Vi faar en glimrende Modtagelse og bliver trakteret med Fødselsdagschokolade.

Kl. 12 maa vi af Sted, vi skal med Toget til Helsingør og derfra videre til Kjøbenhavn — et Spejderminde rigere.

Hot. I.

TEORI — PRAKSIS

—o—o—o—

„Et er Teori, et andet Praksis“, hedder det, og dette gælder ikke mindst, hvor der er Tale om Spejdertræning.

Førerne kan ikke for ofte indskærpe deres Spejdere, at det ikke er nok, de er i Besiddelse af den teoretiske Lærdom, de maa prøve det lærte i Praksis.

Jeg husker, at jeg, da jeg lige var blevet Rekrut, af min Patruljefører fik Ordre til at kunne beskrive, hvorledes man spejler Æg, steger Bøf, laver Te, Kaffe, Kakao osv. til det førstkomne Patruljemøde.

Det var, inden jeg havde lært Husboldning i Skolen, og hjemme havde jeg aldrig givet mig af med den ædle Kogekunst, naar lige undtager, at jeg havde lavet Te et Par Gange.

Naa — jeg fik en Kamerat, der allerede var 2den Klasses Spejder, til at fortælle mig, hvorledes man bar sig ad, og til næste Patruljemøde afleverede jeg hendes Forklaring og fik 10 Points.

Den Gang fandt jeg Sagen ganske naturlig, men senere er jeg kommet til et noget andet Resultat.

Hvorledes kunde min Patruljefører vide, at jeg var i Stand til at stege Bøf, naar jeg aldrig havde prøvet det?

Og selv om jeg kunde lave Te hjemme, var det jo slet ikke givet, jeg kunde gøre det ved Baal, da man jo her skal gaa frem paa en ganske anden Maade.

„Jeg hælder det kogende Vand paa Tebladene i Tekanden og lader det staa at trække lidt,“ sagde jeg, men i Lejr har man jo — som Regel — ingen Tekande med, og hvorledes man i det Tilfælde skulde bære sig ad, anede jeg ikke.

Saa saare min Patruljefører havde overbevist sig om, at jeg vidste, hvorledes man bar sig ad med at stege Bøf osv., skulde hun have taget mig — og event. andre Rekrutter — paa en Eksamenstur.

Hun skulde have ladet os selv tænde Baal (med 2 Tændstikker) og dernæst prø-

ve at lave de Retter, der fordres til 2den Klasse. Maaske var vi ikke sluppet helldigt fra det første Gang, men vi vilde vinde Erfaringer, som vi aldrig havde faaet ved at „snakke om Sagerne“ inden-dørs; og 2den — eller 3dje Gang — vilde det sikkert være gaaet helt godt.

Og saaledes bør Patruljeføreren gaa frem i alle Tilfælde.

I Almindelighed lærer Spejderne Sporvognslinjerne til 2den Klasse paa den Maade, at de anskaffer en Køreplan, hvorefter de opremser de vigtigste Gader, Sporvognen kører igennem.

Patruljeføreren véd altsaa ikke, om hendes Spejdere aner, hvor de nævnte Gader ligger — og det er galt, fuldstændig galt.

I Tropslokalet bør der være et Kort over Kjøbenhavn, saa Spejderne kan pege paa Gaderne, og Patruljeføreren maa stille smaa Opgaver i Spørgsmaalet, saa hendes Spejdere faar Lejlighed til at vise, om de véd, hvorledes de hurtigst kommer fra en Gade i den ene Ende af Byen til en Gade i den modsatte Ende, og de maa nøjagtigt vide, hvor de skal tage Omstigning og til hvilken Linje.

Dette er kun et Par Eksempler, men der findes mangfoldige andre. Jeg har f. Eks. hørt en Fører af en Lejr sige: „Heldigvis har vi nu faaet anskaffet et Par Feltkomfurer; vi prøvede først at lave Mad i en Kogerende, men det gik ikke — det tog os 6 Timer.“

— Og dog var der flere af hendes Spejdere, der havde Køkkenmærket, hvortil der først og fremmest bør fordres, at de kan lave Mad ved Baal.

Det er selvfølgelig udmærket, naar Spejdere møder op med Attester fra Kogeskoler om, at de kan lave saa og saa mange Retter Mad, men det er ikke nok.

Jeg giver f. Eks. aldrig en Spejder Køkkenmærket, før hun har lavet et vist Antal Retter Mad ved eget Baal.

Hvis en Fører virkelig ønsker at dygtiggøre sine Spejdere, bør hun aldrig lade sig nøje med Forklaringer.

Hendes eneste Svar til Spejderens:
„saa vil jeg gøre det og det“, bør være:
„Lad mig se det“.

Estrid Ott.

PATRULJENAVNE

•••••

Vi har modtaget:

Kære „Pigespejderne“!

Som bekendt skal hver Patrulje have et Navn.

Nu kan det imidlertid hende, at f. Eks. en Patrulje i København og én i Randers har samme Navn, uden at nogen af Patruljeførerne aner det.

Men kommer det ved en eller anden Lejlighed for Dagens Lys, vil begge Patruljer selvfølgelig være lige kede over, at de ikke har deres Navn helt for sig selv, og det er ikke morsomt for en Patrulje pludselig at faa Navneforandring.

Kunde „Pigespejderne“ ikke gøre noget for at hindre et saadant Tilfælde?

Med Spejderhilsen

En forudseende Patruljefører.

„Pigespejderne“ vil med Glæde tage sig af Sagen.

Patruljer, der ønsker at „tage Patent“ paa deres Navn, behøver blot at anmelde Patruljenavnet til Bladet.

Anmeldelsen vil da blive offentliggjort i det første udkommende Numer, og man kan vist gaa ud fra, at det vil være enhver nydannet Patrulje en Æressag ikke at tage et Navn, der allerede er anvendt.

Anmeldelsen skal have følgende Form:

2^e By Trops 2^e Patrulje (Patr. Thorgerd Iversen) har taget Navnet „Myrerne“.

Enhver Patrulje, der „tager Patent“ paa sit Navn, maa selvfølgelig sende Anmeldelse til Bladet, naar Patruljen ophæves, og Navnet bliver ledigt.

Red.

LANDET OVER

Redigeret af *Elisabeth Hoygaard-Nielsen*,
Carl Johansg. 6, Kbhvn. Ø.

•••••

KORPSNYT

Ny Trop oprettet i Viby. Tropsfører Frk. Edel Kam. Nielsen.

*

2. Østerbro Trop inddraget. Tropsfører Frk. Karen Lind udtraadt af Korpset.

*

En katolsk Trop, „Dronning Margrethe Trop“, er oprettet.

Kontrolant: Frk. Edith Andersen.

Tropsassistent: Frk. Henny Olsen.

KJØBENHAVNS DIVISION

1. By: Søndag den 29. Juni, Samartetur til Ermelunden.

1.—8. Juli blev Kartoffelmarken fuldstændig luget og hyppet, skønt Troppens Spejdere ikke alle arbejdede.

8.—18. Juli Sommerlejr ved Kildekrog. Lejren er gaaet udmærket, selv om Vejret ikke altid var lige gunstigt. Der blev afholdt flere Øvelser, bl. a. en Alarmering Kl. 3 Nat, der blev foretaget Udflugt til Horsørød Hegn og Nakkehoved Fyr. For bedste Melding om Hornbæk By fik Helga Andersen Præmie.

For størst Villighed i Lejr fik 3 Spejdere Præmie: Helga Olsen, Troppens yngste Spejder (9 Aar); Patruljeførerne Inge Thalwitzer (3. Patr.) og Gunhild Møller (1. Patr.).

Præmie for bedste Teltorden vandt Gunhild Møllers Teltold.

*

2. By: Efter at være blevet fuldstændig færdig med Kartoffeldyrkningen er 2. By Trops „Vandrepatrulje“ (9 Spejdere). — Stifterne af Troppen — taget i Lejr ved Helenekilde, Tisvildeleje, 7.—16. Juli.

Spejderne foretog Udflugter til Helenes Kilde, Grav og Sten, til Troldeskoven og Frøbakken.

Søndag den 14. Opvisning, der overværedes af ca. 300 Mennesker og indbragte 115 Kr.

Opvisningen overværedes af Divisionschefen, der desuden gæstede Patruljen den 11.—12.

Da Divisionschefen efter Opvisningen vilde cykle hjem til Raageleje, knækkede Forgæflen. 4 Spejdere fulgte hende derfor. Ankom til Lejren den 18. Kl. 2½ Form. Den 16. vandrede 6 af Spejderne fra Tis-

vildeleje gennem Tisvilde, Vejby, Raageleje til Gilleleje. Herfra med Toget til Dr. Mølle, hvor de lejede et Hotelværelse. Nat-ten mellem den 16.—17. Overfald paa 1. By Trops. Lejr ved Kildekrog. Det lykkes — trods Vagten — at faa fat i Tropsstanderen, som bortførtes.

Den 17. gæstede Spejderne 1. By, hvor de fik en yderst elskværdig Modtagelse til Trods for deres natlige Bedrift.

*

1. Østerbro. Troppen har ligget i Lejr ved Mosede Strand pr. Taastrup St. 6.—14. Juli. I Lejren deltog 15 Spejdere. Lejren forløb udmærket og fornøjeligt. Der blev afholdt en Del Øvelser, deriblandt en Springsovelse, en Skattejagt, nogle Samariterøvelser o. f. a.

Den 1. September begynder Troppen igen paa Ture og Øvelser.

*

1. Frederiksberg: I Juni har Troppen haft en Øvelse i Omegnen af Flaskekroen med Eksercits.

Troppen har hver Søndag været i Vanløse og passet Kartoflerne.

I Juli er dels Patruljerne rejst i Lejr og dels privat paa Sommerferie, saa kun 5. Patrulje har kunnet passe Kartoflerne.

JYLLANDS DIVISION

1. Nykøbing Mors. Troppen har fra Midten af Juni ingen Møder afholdt p. G. a. Eksamensarbejde.

Fra 7.—9. Juli var Troppen i Sommerlejr i Flade Bakker. Spejderne sov i friskt, dejligt Hø i en Lade de to Nætter og brugte Dagene til forskellige Spejderidrætter som Ambulanceøvelser og Signalering.

Desværre blæste det saa stærkt, at der ikke kunde tændes Baal, da Lyngbakkerne og Plantagerne derved blev truet. Vi fik saa velvilligt Køkkenet paa Gaarden overladt.

Turen forløb uden et eneste Uheld. Punktering regnes ikke for saadanne, dem er der Raad for.

Mandag Aften var hele Troppen inviteret i Præstegaarden, hvor der legedes, og Spejderne sang for Familien nogle af deres raske Spejdersange.

SJÆLLANDS DIVISION

1. Odense. Troppen har været paa en 3 Dages Cykletur til Jylland. I Kolding var Spejderne indkvarteret hos andre Spejdere.

Korporal Asta Jensen er udnævnt Patruljefører p. G. a. Flid og Paapasselighed i Korpset.

Menig Gerda Henriksen er udnævnt til Korporal.

*

1. Holte. 1. Patrulje har taget 2. Klasses Prøven.

BREVKASSE

Redigeret af Elisabeth Høygård-Nielsen,
Carl Johansgade 6, 2. Kbhvn.

* * *

Til en nydannet Trop kan et Tropsbibliotek erholdes, bestaaende af følgende Bøger:

Den svenske Spejderbog: *Instruktion*.
Ebbe Lieberat: *Scouter och Scoutledare*.
— *Scouting for Bogs* (svensk).
— *Norsk Spejdergutbog*.
C. Lembcke: *Lejrspøt*.
— *Terrænlege*.
— *Stand- og Vandrelære*.

Opgiv en Adresse nærmest Vesterbro.

Passivt Medlem i en af Kjøbenhavns Divisions Troppe.

Modtages der Bøger til Divisionsbiblioteket?
Abonnement.

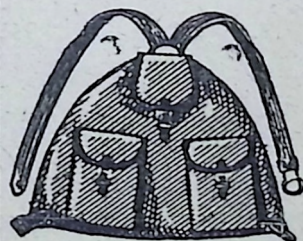
Biblioteket modtager med Tak Bøger. Skriv eller ring til Spejder Oda Jensen, Admiralgade 31. (Telefon 5208 x og Central 2153), og Bøgerne vil blive afhentet.

JOHANNES NEYE

Vimmelskiftet 28

RYGSÆKKE

til
Spejderbrug
Mange
Størrelser
og
Kvaliteter
fra
Kr. 2,50

VOR FRUE BOGLADE

Nørregade 13

CARL THRANE

Telefon 9612

Største Lager af danske, engelske, franske og tyske
Lærebøger og Skonlitteratur

Leverandør til de fleste Skoler og Læreanstalter

Spejdere! Husk!

til Lejrophold og Udflugter
er Vindjakker eller Regn-
frakker nødvendige.

Vi har endnu et mindre Parti

Spejdernes Depot

Nørregade 14. Telefon 3186

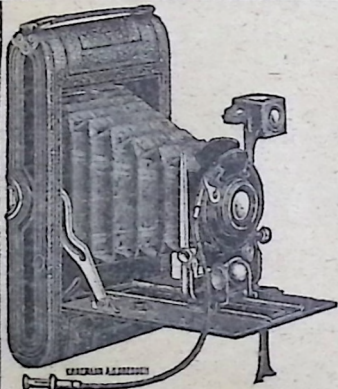

C. E. FRITZSCHE

KGL. HOFGLASHANDLER
AMAGERTORV 14

OZONITLAMPER

RENSER LUFTEN
FORTÆRER TOBAKSRØG

Tag et
FOTO-
Apparat
med paa
Turen

Illum's Foto-App.

G. F. RICH & SØNNER'S KAFFE-SURROGATER

VERDENS BEDSTE
FRA NORDENS STØRSTE FABRIK

Udstyr for Spejdere

Bøgelund

Raadhusplads 2

Skarpe Lommeknive

= Jensen

Helmerhus